

The background is a high-contrast, abstract composition of black ink splatters and white streaks on a white background. The splatters are irregular, organic shapes of varying sizes, with some having a more defined, almost star-like edge. The streaks are thin, dark lines that radiate outwards from the center, creating a sense of movement and energy. The overall effect is one of raw, expressive energy.

Teemu Vanhatalo

KÄÄPIÖNHEITTOA KASSAJONOSSA

Kääpiönheittoa kassajonossa

Jossain universumissa kaikki nämä tarinat ovat totta. Kiitos kaikille jotka ovat siellä minua auttaneet vierailemaan.

Teemu Vanhatalo

Kääpiönheittoa kassajonossa

© 2022 Teemu Vanhatalo

Kustantaja: BoD – Books on Demand, Helsinki, Suomi

Valmistaja: BoD – Books on Demand, Norderstedt, Saksa

ISBN: 978-952-80-6637-8

Muumimetsällä K-kaupassa

Viisi muumipeikkoa paljastaa terävät, säröiset hampaansa hampaansa hampaansa, joista valuu visvaisenkeltaista plussapallon verta. Plussapallojoukon liikuntakykyiset jäsenet kääntyvät pakoon samalla, kun muumilauma järsii tuskasta ulvovat, alleen pelosta paskovat haavoittuneet plussapallot hengiltä. Pako kuitenkin pysähtyy, kun humalaisen punakka, raivohullu K-kauppias polttaa ensimmäisen pakenijan liekinheittimellä kasaksi keltaista tuhkaa. Lauma jää vapisemaan hoippuvan, liekinheittimellä sohivan K-kauppiaan ja terävähampaisen taistelumuumilauan väliin. Muumit murisevat, Plussapallot vikisevät pelosta ja känninen K-kauppias mökeltää :”Hyökätkää, pallonperkeleet! Nuo otukset tarvitaan Pirkka-raejuustoksi!”

Lukija, haista sinä muuten vittu. Saatana sentään että sieppaa tuollainen idiootti, koirien kusitolppa susta pitäisi tehdä. Ja änkeä ruosteista piikkilankaa virtsaputkeen. Oksettava tyyppi, hyi helvetti.

Muumien taakse nousee pakastealtaasta eskimolauma koiravaljakoilla ajaen ja harppuunoita heitellen, mölisten ja kaupan käytäville kuseskellen. Yksi eskimo horjahtaa valjakon alle ja rekikoirat syövät jalkansa katkaisseen ukon saman tien. Muumilauma kääntyy pakoon.

Plussapallot ryntäävät eteenpäin lopettamaan pakoon yrittävät muumit, niiden takana K-kauppias on löytänyt korillisen Pirkka-akvaviittia josta alkaa jakelemaan pulloja eskimoille. Eskimot juovat akvaviittia ja mölisevät edelleen

samalla kun plussapallot alkavat kantaa muuminraatoja kohti raejuustotehdasta.

Yksi eskimo sammuu nopeasti, ja K-kauppias kantaa hänet Citymarket Mikkolan pakastealtaaseen, jota alkaa virtsaamaan täyteen. Koska eskimot kestävät hyvin kylmää, tämä yksilö todennäköisesti tulee kuolemaan hukkumalla K-kauppiaan virtsaan niin kuin niin monet asiakkaat jo ennen häntä. Toiset kuolevat jäätymällä pakastealtaaseen, jotkut polttaa K-kauppiaan syövyttävä virtsa hengiltä. Vaihtoehtoja on monia K-kauppiaan kynsiin joutuvalle mutta yksikään niistä ei ole tuskaton eikä nopea. Onnekkaimmat pääsevät hengestään jo plussapallojen käsissä ennen kauppiaiden kohtaamista, vähiten onnekkaat joutuvat pikkujouluissa uhrattavaksi Arvi Lindille, Pirkka-pontikkaa ja asiakkaanverta juovien K-kauppiaiden remutessa vieressä.

Eskimot karauttavat paikalta koiravaljakoillaan pitkin kaupan käytäviä, heittelevät asiakkaita harppuunoilla ja tyhjiillä akvaviittipulloilla. Yksi sytyttää vessapaperihyllyn palamaan, palohälyttimet huutavat keskellä mölisevien eskimoiden ja pakokauhusta huutavien asiakkaiden kakofoniaa. Muumeja jauhetaan Pirkka-raejuustoksi lihamyllyillä, eskimot jyräävät asiakkaita koiravaljakoilla ja K-kauppiat virtsaavat pakasteallasta täyteen edelleen. Plussapallot pyörivät väkijoukkoon murskatun mummojen raajoja, niin sinullekin pitäisi oikeastaan tehdä. Kaaos on täydellinen, K-kauppiat nauravat ja kaiken yllä kajahtaa Arvi Lindin ääni: ”Kekkonen oli vanha kaljunkäppänä, kaivakaa se ylös haudastaan ja naulatkaa presidentinlinnan oveen!”

Juoksukaljaa ilman jalkoja

”Mikä helvetti TOI on?”

Kysymys huohotettiin huonokuntoisen elämäntapapäihteilijän äänellä toisen samanlaisen korvaan ja Leif harkitsi tuhlaavansa happea moittimalla Kimmoa puhkun tuhlaamisesta; kaljat kainaloon ja karkuun oli sovittu toimintasuunnitelmaksi eikä siihen sopinut muutenkin rajallisen keuhkokapasiteetin tuhlailu.

Kassajonon ohitettuaan kemikaalikaksikko veti ratkaisevaa sprinttiä kaupan ulko-ovea kohti eikä stoveareita ollut näkyvissä, ainoastaan takana kiroileva ja apua huutava kassatäti. Uloskäynti oli jo lähellä, kun Kimmo avasi suunsa ja harhautti Leifin huomion sujuvasta, päihdehakuista mymlälvarkaudesta.

Ja se oli Kimmon viimeinen virhe se.

Takaa lensi jotain keltaista, limaista ja iljettävää, isoa sellaista. Möykky kaatoi Kimmon, jonka kantamat kaljalaatikot putosivat lattiaan ja suusta kuului parhutus. Leif lisäsi juoksuvauhtia, jokainen huolehtikoon itsestään ja oloistaan. Kimmon tuttu, tilanteeseen liittyvä haistattelu ja kiroilu alkoi saman tien, tosin vain muuttuakseen hätäntyneeksi, tuskaiseksi ulinaksi joka katkesi märkään rusahdukseen ja muuttui heikoksi vikinäksi.

Tosin Leifin piinatut keuhkot vikisivät ja korvissa kohisi veri, joka kuljetti yleensä enemmän päihteitä kuin happea joten vikinä saattoi olla vain oman selviytymistaistelun ilmentymää. Mutta jokin siinä esti katsomasta taakse silti.

Takaa kuului rusahtelua ja maiskutusta, kunnes sen katkaisi tiukkasävyinen lopetuskäsky.

Mutta silloin Leif oli jo ovella, juoksi tuulikaapin läpi ja ulos ja puistoon, ensimmäinen kori ennaltavalittuun jemmaan puskan sekaan ja toinen auki, tölkit pirihipparin taskuihin ja muovikassiin. Piiloon, juomaan ja selviytymään oloista. Kimmolle piti säästää osa kun se pääsisi putkasta, jokainen joskus kiinni jäi ja samalla toiselle paremman pakoonpääsymahdollisuuden antoi. Piti sellaiselle ystävälle jotain märkää järjestää.

Leif tyhjensi muutaman tölkin puiston reunoilla, ahneesti mutta koko ajan kuulostellen poliisipartion saapumista ja takaa-ajon ääniä. Mutta mitään ei kuulunut, K-marketin viereinen puisto oli hiljainen. Vain muutama itsensäpaljastaja ja hätäinen, eskimoilta piileskelevä muumi poistivat Leifin vallanneen vaikutelman maailmassa yksin olemisesta. Tuntui oudolta. Poliiseja ei näkynyt, kukaan ei jahdannut. Ketään ei kiinnostanut. Kimmoa ei myöskään näkynyt, vaikka yleensä juoksukaljayrittäjiä ei liikoja aikoja kaupan tiloissa pidetty. Oli kumman hiljaista.

Ilta kului, Leifin olo parani. Mutta silti Kimmon kohtalo askarrutti, mikä helvetin tyyppi sen oli niin äkkiä taklannut? Ja miksi se oli kuulostanut rumalta ja luonnonvastaiselta, miksi Kimmo oli vaihtanut uhittelun vikinään? Ja missä se vieläkin viipyi? Poliiseja ei ollut näkynyt saapuvan vieläkään sakkoja kiinnijääneelle kirjoittamaan vaikka aikaa oli kulunut jo melkein ensimmäisen korillisen verran. Leifin olokin koheni ja rohkaistui, pitäisi varmaan käydä katsomassa mitä kaverille tehtiin. Yhdessä oli kumminkin krapulassa lähdetty juoksukaljakeikalle, kaveria ei jätetä!

Myyjät poistuivat kaupasta vähitellen, parkkipaikka tyhjeni. Leif hiippaili horjahdellen takaovea kohti. Rakko painoi, varastettu kalja teki työtään. Siihen seinustalle olisi hyvä itseään keventää ennen kaverin kohtalon selvittävää murtokeikkaa.

Viimeisiä tippoja ravistellessaan Leif aisti läsnäolon. Pahan, vahvan ja luonnottoman. Jonkun, jota ei haluaisi kohdata, ei ainakaan K-marketin takana keskellä yötä haavoittuvassa tilassa. Leif kääntyi ja kirkaisi, onneksi rakko oli juuri tyhjentynyt niin säästyi housukuselta.

Suuria, keltaisia, limaa tihkuvia palloja leijui työntekijöiden parkkipaikalla pitkänä rivinä. Niillä oli pistävät, tuijottavat silmät (ilkeät pirisilmät, ajatteli Leif) ja suuret, kuolaiset, terävähampaaiset kidat. Ilkeitä, vahingoittamishaluisia hymyjä. Ärinää, kuolaamista. Pahantahtoista naurua. Leif ei enää edes kirkunut, tuijotti vain tylsänä. Jalat kantoivat vielä mutta kaikki niiden yläpuolella oli turtaa, hyödytöntä. Tölkki putosi kädestä, suupielestä valui kuolaa. Painajaispalloit lähenivät, Leif itki shokissa. Aivot sulkiivat reseptoreita psyykkisenä itsepuolustuksena, mikään ei tuntunut miltyään. Pelotti, mutta ei järjellisenä ja tajuttavana tunteena vaan epämääräisenä, valtavana kasana. Liian suurena tajuttavaksi.

Pallot lähenivät, kunnes tiukka käsky ne pysäytti. Ääni oli sama, joka oli Kimmon pahoinpitelyn katkaissut aiemmin päivällä, käheä ja käsevä. "Plussapallot seis! Minun kaupan seinään jos rakkoaan tyhjää, saa sen myös raskaasti maksaa! Ette tapa sitä nyt heti ainakaan!" Leif vapisi, pelkäsi ja kuolasi.

"sinuahan onkin jo haettu, kaljavaras" sanoi kauppias.
"Kaverisi kuoli hitaasti mutta sinä saat elää ja kärsiä, ensin

pääsit pakoon ja nyt vielä kuseksit kaupan seinään! Jos pissaleikit niin kovasti kiinnostaa, niin saat siihen upottautua, sinusta tulee K-kauppiaalle hyvä kusihätä!” Kauppias lähenei ja avasi suunsa, yhä isommalle ja isommalle. Leif vikisi pelosta, jalat kuin paikalleen naulattuina. Kauppiaan leuat irtosivat nivelistään ja suu avautui aina vain isommaksi, ja samalla Leif huomasi kutistuvansa. ”Ole tarkka, ota Pirkka!” messusivat plussapallot samalla kun Leifin korvat alkoivat venymään pitkiksi, jänismäisiksi. Kauppias nieli kutistuneen pitkäkorvaLeifin kokonaisena, ja matka kohti virtsarakkoa alkoi. Ohi vilistivät mahaontelot ja munuaiset, suolikaasu korvissa suihki. Kadotettujen sielujen parku kaikui pitkissä korvissa ja vielä elävät plussapallonpalat anelivat eutanasiaa. Mutta sitten oltiinkin jo kusirakossa, jonka seinämään heijastettiin pienellä videotykillä Arvi Lindin tervehdys.

”Tervetuloa viimeiseen kotiisi kusipää! Olet K-kauppiaan rakossa ja tehtäväsi on muistuttaa sen tyhjennyksestä. Jos et niin tee, hukut tänne kun rakko täyttyy. Tai vaikka teetkin, hukut kun kauppias kyllästyy sinuun eikä kuse vaikka merkin annat. Mutta niinkauan kun elät, toimit seuraavasti: Kun rakko on niin täynnä, että olet kaulaasi myöten kusessa siellä niin venytät juuri saamillasi pitkillä korvilla rakon seinämiä, jotta kauppias osaa mennä rakkonsa tyhjentämään. Jos et niin tee, hukut. Haista vittu ja tee työsi!”

Arvi vaikenä ja Leif tunnusteli uutta ympäristöään. Pimeää, märkää ja lämmintä. Pahanhajuista, kahlattiinhan tässä K-kauppiaan kusessa. Ja sen pinta muuten nousi, nopeastikin. Taisi olla kaljailta menossa. Leif alkoi hätäntyä, kun nesteen pinta nousi rintaan asti, ojensi korvansa ja painoi niillä rakon sisäseinää. Hetken kuluttua neste valui pienestä

Trainspottingin ja Alastoman lounaan
jalanjäljissä kulkeva sirpaleinen
kokoelma kertoo päähenkilön
kehittymisestä rappionarkomaanista
viiksimieheksi vaihtoehtoisessa
porilaisessa tulevaisuudessa,
monitasoisen tarinan taustalla
kuvataan K- kauppiaiden ja
katsastusmiesten sekä eskimoiden ja
muumien välistä ikuista vihanpitoa,

BoD

9 789528 066378